

COO
BOO

SERAFÍNA v ČIERNY
a ČIERNY PLÁŠT

ROBERT BEATTY

Serafína a čierny plášť

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Robert Beatty
Serafína a čierny plášť – e-kniha
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

SERAFÍNA v
a ČIERNY
PLÁŠT

ROBERT BEATTY

COO
BOO

SERAFINA AND THE BLACK CLOAK by Robert Beatty

Copyright © 2015 by Robert Beatty

By arrangement with the author. All rights reserved.

Jacket illustration © 2015 by Alexander Jansson

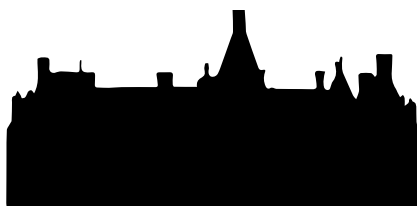
Jacket design by Maria Elias

Translation © Katarína Slivková, 2016

ISBN 978-80-7544-118-8

*Mojej manželke Jennifer, ktorá mi od začiatku
pomáhala formovať tento príbeh,
a našim dievčatám Camille, Genevieve
a Elizabeth – tie pre nás vždy budú prvým
a najdôležitejším publikom.*

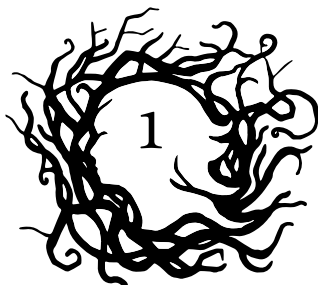
Sídlo Biltmore

Asheville, Severná Karolína

1899

Serafína otvorila oči a preletela pohľadom po tmavej dielni. Snažila sa zistiť, či boli niektoré potkany natoľko hlúpe, že prenikli na jej teritórium, kým spala. Vedela, že v noci číhajú na svoju príležitosť. Zakrádali sa škárami a tieňmi rozľahlého suterénu obrovitánskeho sídla a čakali len na to, aby niečo ukradli z kuchýň alebo komôr. Serafína väčšinu dňa podriemkala na svojich obľúbených zastrčených miestach, no práve tu, schúlená na starom matraci za hrdzavým kotlom v bezpečí dielne, sa cítila ako doma. Z nahrubo otesaných trámov viseli kladivá, hasáky, ozubené kolesá a vzduchom prenikal známym pach strojného oleja. Keď sa poobzerala a započúvala do okolitej tmy, hneď jej zišlo na um, že táto noc vyzerá ako stvorená na lov.

Jej tatko, ktorý pred rokmi pracoval na výstavbe Biltmoru a od tých čias žil bez povolenia v suteréne, spal na provizórnej posteli. Tú si potajomky postavil za odkladacími regálmi. V starom kovovom sude, nad ktorým pred niekoľkými hodinami uvaril kurča a kukuričnú kašu, žiarili žeravé uhlíky. Večerali pri ohni, aby im bolo teplo. Serafina ako zvyčajne zhltna kura, ale kašu nechala.

„Zjedz večeru,“ zahundral tatko.

„Hotovo,“ odpovedala a položila poloprázdny plechový tanier.

„Ešte ti ostalo,“ namietol a posunul ho naspäť k nej. „Takto nevyrastieš a navždy zostaneš maličká ako prasiatko.“

K vychudnutému mláďaťu ošípanej ju prirovnával zakaždým, keď ju chcel rozčúliť, lebo si myslel, že ak sa naňho poriadne nazlostí, od hnevu do seba predsa len nahádže aj tú hnusnú kašu.

„Kaše sa ani nedotknem, tatko,“ vyhlásila s nepatrným úsmevom, „bez ohľadu na to, koľkokrát ju predo mňa položíš.“

„Veď je z obyčajnej kukurice,“ poznamenal a klátikom prehrabol polienka v ohni. „Každý ju má rád, iba ty vymýšľaš.“

„Dobre vieš, že môj žalúdok odmieta čokoľvek zelené, žlté alebo nechutné, ako je kaša, takže na mňa prestaň kričať.“

„Keby som na teba kričal, vyzeralo by to inak,“ odvrkol a znova prehrabol obhorené polienka.

Onedlho zabudli na kašu a zmenili tému.

Serafína sa pri pomyslení na večeru s otcom musela usmiať. Nevedela si predstaviť takmer nič na svete – teda možno okrem spánku na jednom z maličkých suterénových okien, zaliatom hrejivými lúčmi slnka –, čo je lepšie než vtipkovanie s tatkom.

Opatrne, aby ho nezobudila, sa odkradla z matraca, precupotala cez drsnú kamennú podlahu dielne a vykĺzla na točitú chodbu. Kým si šúchala rozospaté oči a natáhovala ruky i nohy, nedokázala potlačiť príval vzrušenia. Začínala sa nová noc, ktorá ju tak vábila, až sa celá chvela od nedočkavosti. Cítila, že sa jej prebúdajú svaly a zmysly, akoby bola sova, ktorá si rozohýbava krídla a ohýna pazúry tesne pred tým, ako vyrazí na strašidelný lov.

Potichučky kráčala tmou. Prešla okolo práčovní, komôr a kuchýň. V suteréne sa to cez deň hemžilo služobníctvom, no teraz boli miestnosti prázdne a temné, presne ako ich mala rada. Vedela, že majitelia sídla – Vanderbiltovci – a množstvo ich hostí spia na prvom a druhom poschodí, ale tu dolu bolo ticho. Zbožňovala, keď sa mohla zakrádať nekonečnými chodbami a tmavými skladovacími priestormi. Podľa hmatu a zábleskov svetla v prítmí tu poznala každúcky kút. V noci to bolo *jej* kráľovstvo.

Zrazu pred sebou začula nepatrný šuchot. Všetko naberalo rýchly spád.

Serafína zastala a zbystrila sluch.

Pri neďalekých dverách škrabotali po podlahe drobné nožičky.

Pritisla sa k stene a zamierila tam.

Keď zvuk utíchol, zmeravela. Len čo sa znova ozval, aj ona vykročila. Túto techniku sa naučila sama ako sedemročná: pohybuj sa zároveň s nimi, a ak stoja, vyčkaj.

Teraz už počula aj dych malých tvorov, škrabot ich pazúrov na kameni a šuchot chvostov. V prstoch pocítila známe chvenie a nohy sa jej napli.

Odchýlenými dverami vkĺzla do skladu a v tme zbadala dva veľikánske potkany s mastnou hnedou srstou, ktoré sa jeden po druhom zošmykli cez odkvapovú rúru v dlážke. Títo votrelci boli očividne nováčikovia, pretože pochabo snorili po šváboch, hoci len o niekoľko miestností ďalej mohli vylizovať puding z čerstvého pečiva.

Serafína zatajila dych. Pomaličky a nečujne vykročila k potkanom. Ani na okamih ich nespustila z očí. Jej uši zachytili každý pohyb. Dokonca cítila, ako odporne smrdia za kanálom. Celý čas kutrali po hniúcich odpadkoch a nemali potuchy, že je tam.

Zastala iba zopár centimetrov od nich, ukryla sa do tmavého tieňa a bola pripravená vyskočiť. Práve tento moment – tesne pred tým, ako sa na ne vrhla – mala najradšej. Mierne sa naklonila, aby sa čo najlepšie nachystala na útok. Potom vyrazila z úkrytu. Rýchlym a prudkým pohybom schmatla pištiace a zvičajúce sa potkany holými rukami.

„Mám vás! Hnusná háved!“ zasyčala.

Menší sa zdesene metal a zúfalo sa usiloval vyslobodiť, no väčší sa vykrútil a pohrýzol jej ruku.

„Toto si odskáčeš!“ zavrčala. Ukazovákou a palcom mu pevne zovrela krk.

Potkany sa zúrivo vrteli, ale tentoraz nemali šancu vyšmyknúť sa. Chvíľu jej trvalo, kým sa ako malá naučila, že ak ich človek chytí, musí ich poriadne stisnúť a za nijakých okolností nesmie uvoľniť zovretie, dokonca ani keď ho poškriabu pazúrikmi alebo keď sa mu ten ich šupinatý chvost obkrúti okolo ruky ako odporný sivý had.

Po niekoľkých sekundách divokého boja si vyčerpané potkany napokon uvedomili, že nemôžu uniknúť. Znehybneli a podozrievavo na ňu hľadeli očami čiernymi ako trnky. Ich slediace malé ňufáky a hrozivo dlhé fyzická sa chveli od strachu. Ten, ktorý ju uhryzol, si pomaly na dva razy ovinul dlhý šupinatý chvost okolo jej zápästia, aby jej mohol vyklznuť.

„Ani sa o to nepokúšaj,“ upozornila ho. Rana od jeho zubov stále krvácala, a tak nemala náladu na ďalšie potkanie výmysly. Hoci sa jej to nestalo prvý raz, nikdy nebola rada, keď ju pohryzli.

S odpornými beštiami, ktoré niesla v zovretých dlaniach, sa vybrala po chodbe. Bolo fajn chytiť dva potkany ešte pred polnocou, najmä takéto mimoriadne hnusné, ktoré by sa inak prehryzli cez jutové vrece, aby sa dostali k zrnu, alebo by zhodili vajíčka z police, len aby ich mohli zlízať z podlahy.

Po starom kamennom schodisku vyliezla von a potom prešla po pozemku panstva, ktorý zalieval mesačný svit, až na kraj lesa. Tam potkany šmarila do hĺby lístia.

„Teraz odtiaľto vypadnite a nevracajte sa!“ zakričala za nimi. „Nabudúce k vám nebudem taká milá.“

Potkany chvíľu skackali po zemi, a keď konečne pristáli, roztriasli sa, lebo čakali smrtiacu ranu. Nijaká však neprišla, a tak sa na ňu len prekvapene pozerali.

„Bežte, kým si to nerozmyslím,“ povedala.

Dlho neváhali a odprášili do lesného podrastu.

Nie všetky potkany, ktoré chytila, mali toľko šťastia. Niekedy ich telá nechala vedľa tatkovej posteľe, aby mu ukázala, ako sa v noci činila, no už dávno to nespravila.

Odmalička pozorovala mužov a ženy, ktorí robili v suteréne, preto vedela, že každý vykonáva nejakú prácu. Jej otec mal na starosti opravu bežných i jedáľenských výťahov, okenných zámok, parného vykurovacieho systému a rôznych iných mechanických vynálezov, od ktorých bolo závislé celé sídlo s dvestopäťdesiatimi miestnosťami. Dokonca ak manželia Vanderbiltovci usporiadali honosný ples, kontroloval aj to, či organ vo veľkej banketovej sále funguje správne. Okrem jej tatka tam pracovali kuchári, pomocnice v kuchyni, uhliari, kominári, práčky, pekári, slúžky, komorníci a množstvo ďalších zamestnancov.

Keď mala desať rokov, opýtala sa: „Aj ja mám prácu ako všetci ostatní, tatko?“

„Jasné, že áno,“ odvetil, ale Serafína mala podozrenie, že to nie je pravda. Iba ju nechcel zarmútiť.

„A akú? Čo je moja úloha?“ vyzvedala.

„Je nesmierne dôležitá a nik ju nerobí lepšie než ty, Sera.“

„Tak mi to už prezrad', tatko.“

„Podľa mňa si HLP panstva Biltmore.“

„Čo to znamená?“ spýtala sa vzrušene.

„Si hlavná lovkynja potkanov,“ vysvetlil.

Nech už tie slová myslel akokoľvek, zahriali ju na duši. Hoci odvtedy prešli dva roky, dodnes si pamätá, ako sa jej nafúkla malá hrud' a ako pyšne sa usmiala, keď ich vyriekol. Hlavná lovkynja potkanov. Znelo to pekne. Každý vedel, že pre Biltmore, v ktorom je kopa skladovacích miestností, políc, stodôl a všeličoho ďalšieho, predstavujú hlodavce veľký problém. Nemožno poprieť, že preukázala vrodenný talent na chytanie prešibaných, štvornohých škodcov, ktoré kradnú jedlo, robia neporiadok, sú nakazené infekciami a unikajú nepraktickým dospeláckym pasciam a jedom. Myši, ktoré sú plaché a v kľúčových momentoch majú sklon panikáriť a dopúšťať sa chýb, chytala ľavou zadnou. No práve potkany jej každú noc utekali a vďaka nim si zdokonalila schopnosti. Teraz mala Serafína dvanásť a zastávala funkciu: HLP.

Kým sledovala, ako dva potkany uháňajú do lesa, zmocnil sa jej zvláštny a intenzívny pocit. Chcela sa rozbehnúť za nimi. Túžila vidieť to, čo ony pod lístím a vetvičkami, preskúmať skaly a údolia, potoky a iné zázraky. Ibaže tatko jej to zakázal.

„Nikdy nechod' do lesa,“ vravieval jej často. „Sú tam temné sily, ktorým nerozumieme, a dejú sa tam neprirodzené veci, ktoré nám môžu škaredo ublížiť.“

Stála na kraji lesa a pomedzi stromy upierala oči do

dialky. Roky počúvala príbehy o ľuďoch, ktorí sa v ňom stratili a nikdy sa nevrátili. Zaujímalo ju, aké nebezpečenstvá tam číhajú. Čierna mágia, démoni či ohavné netvory? Čoho sa tatko bojí?

Bez problémov mu mohla vo všeličom protirečiť – napríklad odmietať kukuričnú kašu, celé dni vyspávať a po nociach loviť alebo špehovať Vanderbiltovcov a ich hostí – ale o tomto sa s ním nikdy nehádala. Vedela, že keď to vyslovil, bol vážny ako jej mŕtva mama. Napriek mnohým pichľavým rečiam a snoreniu sem-tam skrátka zostanete ticho a spravíte, čo vám povedia, lebo vytušíte, že sa vám potom bude ľahšie dýchať.

Serafína, ktorá sa cítila až podivne osamelo, odtrhla zrak od lesa a zahľadela sa na Biltmore. Nad šikmo posadenými bridlicovými strechami sídla trónil mesiac a odrážal sa v sklených tabuliach, ktoré sa klenuli nad zimnou záhradou. Nad horami sa jagali hviezdy. Tráva, stromy a kvety na nádherných udržiavaných pozemkoch žiarili v polnočnom svite. Videla každú detail, každú ropuchu, slimáka a ostatné nočné tvory. Z magnólie sa ozývala večerná pieseň drozdca a mláďatá kolibríka, schúlené v malom hniezde medzi popínavou vistériou, sa v spánku pomrvili.

Vtom zdvihla hlavu a pomyslela si, že to všetko pomáhal stavať jej tatko. Patril k stovkám kamenárov, rezbárov a iných remeselníkov, ktorí pred rokmi prišli do Asheville z okolitých kopcov budovať sídlo Biltmore. Neskôr tam ostal a staral sa o stroje. No po tom, čo všetci robotníci pracujúci v suteréne odišli večer domov

k rodinám, sa so Serafínou ukryli medzi rúry, z ktorých stúpala para, a kovové nástroje v dielni, ako dvaja čierni pasažieri v strojovni obrovskej lode. Pravda bola taká, že nemali kam ísť a nikde ich nečakali nijakí príbuzní. Zakaždým, keď sa otca spýtala na mamu, odmietol o nej hovoriť, takže na svete nemala nikoho okrem tatka a suterén bol ich domovom, odkedy sa pamätala.

„Ako je možné, že nebývame v dome so zvyškom služobníctva alebo v meste ako ostatní zamestnanci, tatko?“ čudovala sa neraz.

„O to sa ty nestaraj,“ zašomral.

Za tie roky ju tatko naučil celkom obstojne čítať a písať a vyrozprával jej množstvo príbehov o svete, ale nikdy sa nehrnul do rečí o tom, čo chcela počuť najviac – neprezradil, čo sa mu odohráva hlboko v srdci, čo sa stalo mame, prečo nemá súrodencov a prečo ich nenavštevujú nijakí známi. Niekedy by ho bola najradšej schytila a potriasla ním, aby videla, čo urobí, no tatko v noci väčšinou spal, celý deň pracoval, večer varil a vravieval jej historiky. Žilo sa im spolu dobre a napokon ním nezatriasla – nechcel to, preto ho nechala tak.

V noci, keď sa všetci v dome pobrali do postelí, sa vykradla hore a povyberala si knihy, ktoré potom čítala pri mesačnom svite. Raz počula majordóma, ako sa vychvaľuje spisovateľovi, ktorý prišiel na návštevu, že pán Vanderbilt zozbieral dvadsaťdva tisíc kníh a do knižnice sa ich zmestí len polovica. Ostatné mal uložené na stoloch a na policiach po celom dome a pre Serafínu boli

ako zrelé čerešne – nedokázala im odolať. Zdalo sa, že nikto si nevšimol, keď niektorá z kníh zmizla a o niekoľko dní bola znova na svojom mieste.

Prečítala si o veľkých bitkách medzi štátmi, v ktorých sa trhali zástavy, aj o železných obludách chrliacich dym, ktoré ľudí prepravovali sem a tam. V noci sa chcela vkradnúť na cintorín s Tomom a Huckom a stroskotať na lodi so švajčiarskou rodinou Robinsonovcov. Niekedy túžila byť jednou zo štyroch sestier a žiť s milujúcou mamou ako v *Malých ženách*. Inokedy si zasa predstavovala, že stretne duchov z Ospalej diery alebo začuje klepot Poeovho čierneho havrana. Rada tatkoví rozprávala o knihách, ktoré čítala, a často si vymýšľala vlastné príbehy plné imaginárnych kamarátov, zvláštnych rodín a nočných duchov, ale jej kvetnaté strašidelné historiky ho nikdy nezaujali. Bol priveľmi praktický a ťažko uveril tomu, čo sa nedalo chytiť do ruky.

Serafína sa čoraz väčšmi zamýšľala, aké by bolo, keby mala tajného kamaráta, o ktorom by tatko nevedel, niekoho, s kým by sa mohla o všeličom pohovárať, no uprostred noci v suteréne nestretávala veľa detí vo svojom veku.

Zopár podradnejších pomocníkov z kuchyne a kuričov, ktorí pracovali dolu a každú noc chodievali domov, zbadalo, ako sa tadiaľ poneviera. Tí mali aspoň predstavu, kto je. Služky a sluhovia z horných podlaží však o nej netušili. Samozrejme, ani pán a pani domu nevedeli, že existuje.

„Vanderbiltovci sú dobrí ľudia, Sera,“ povedal jej tато, „ale nie sú ako *my*. Keď sa tu zjavia, musíš sa stratiť. Vyhni sa tomu, aby ťa niekto zazrel. A nech budeš robiť čokoľvek, nikomu neprezraď svoje meno či to, kto si. Počuješ?“

Serafína ho počula. Mala vynikajúci sluch. Neuniklo jej ani to, keď nejakej myši čosi zišlo na um. No napriek tomu nevedela, prečo s otcom žijú takto. Nechápala, prečo ju ukrýva pred svetom... prečo sa za ňu hanbí. Jedným si však bola istá: že ho ľúbi celým svojím srdcom a určite ho nechce dostať do problémov.

A tak sa naučila pohybovať úplne nepozorovane – tromfol by ju iba málokto –, no nielen preto, aby chytala potkany, ale aj aby sa vyhla ľuďom. Keď sa cítila mimoriadne smelo alebo osamelo, vybehla po schodoch k prichádzajúcim a odchádzajúcim vyberaným hosťom. Potajomky sa medzi nich vkradla a schovala sa. Na svoj vek bola malá a robila nepatrné krôčiky. Tieni boli jej kamaráti. Špehovala vyfintených návštevníkov, ktorí pricestovali v nádherných kočoch. Nikdy nezbadali, ako sa ukrýva pod posteľou či za dverami. Nikto si nevšimol, že je vzadu v šatníku, keď si dnu vešal kabát. Ak sa dámy a páni šli prejsť von, pripojila sa k nim bez toho, aby o tom tušili, a vypočula si všetko, čo povedali. Zbožňovala pohľad na mladé slečny v modrých a žltých šatách, ktorým vo vlasoch viali stužky, a pobehovala s nimi, keď vyvádzali v záhrade. Deti si pri hre na skrývačku nikdy neuvedomili, že majú o hráčku navyše. Sem-tam dokonca zazrela Vanderbiltovcov, ako sa prechádzajú zavesení

do seba, alebo ich dvanásťročného synovca, ako jazdí na koni po okolí so svojím elegantným čiernym psom po boku.

Takto všetkých sledovala, hoci ju nevidel nik – ani pes. V ostatnom čase uvažovala o tom, čo by sa stalo, keby sa to zmenilo. Čo ak by ju zbadal mladý pán? Čo by spravila? Čo keby ju začal naháňať pes? Stihla by vyliezť na strom? Niekedy si rada predstavovala, čo by povedala, ak by sa stretla zoči-voči s pani Vanderbiltovou. *Dobrý deň, pani V. Chytám u vás potkany. Chceli by ste, aby som ich zabila, alebo stačí, keď ich vyhodím?* Zavše snívala o vyzdobených šatách, stužkách vo vlasoch a ligotavých topánkach. A chvíľami, no nie často, zatúžila nielen tajne počúvať ľudí okolo seba, ale rozprávať sa s nimi. Chcela, aby konečne videli aj oni ju.

Keď cez záhradu osvetlenú mesačným svetom kráčala k domu, premýšľala, čo by sa stalo, keby sa jeden z hostí či mladý pán, ktorý má spáľňu na prvom poschodí, náhodou prebral, vykukol z okna a zazrel, ako sa nocou túla záhadné dievča.

Hoci jej o tom tatko nikdy nehovoril, vedela, že nevyzerá celkom normálne. Bola drobná a chudá, no šľachovitá – telo mala samý sval a kosť.

Nemala nijaké dievčenské šaty, preto nosila jednu z tatkových starých pracovných košiel a okolo úzkeho pásu si ju zväzovala kúskom motúza, ktorý uchmatla z dielne. Nekupoval jej nijaké oblečenie, lebo nechcel, aby mu ľudia v meste začali klásť otázky a pliesť sa mu do života. Čosi také nestrpel.

Serafinine dlhé vlasy nemali jednoliaty odtieň, ako mávajú vlasy väčšiny ľudí, ale prechádzali od zlatistej farby až po svetlohnedú. Jej líca boli zvláštne hranaté. Navyše mala veľké, pokojné jantárovožlté oči. V noci videla rovnako dobre ako cez deň. Dokonca ani jej nečujné lovecké schopnosti neboli úplne bežné. Každý, s kým sa kedy stretla, najmä jej tatko, kráčal tak hlasno, akoby bol jedným z veľkých belgických koní, ktoré ťahali vozy po poliach pána Vanderbilta.

Pri pohľade na okná obrovitánskeho domu sa nestačila čudovať. O čom snívajú všetci tí ľudia s jednofarebnými vlasmi, dlhými zašpicatenými nosmi a veľkými telami natiahnutými na mäkučkých posteliach počas prekrásnej nočnej tmy? Po čom túžia? Čo ich rozosmeje či vyplaší? Čo cítia? Jedia ich deti na večeru kukuričnú kašu alebo iba kura?

Keď schádzala po schodoch naspäť do suterénu, v diaľke na chodbe čosi začula. Zastala a nastražila uši, ale nevedela ten zvuk rozpoznať. Nebol to potkan. Tým si bola istá. No čo potom?

Poháňaná zvedavosťou sa tam vybrala.

Prešla okolo tatkovej dielne, kuchýň a iných miestností, ktoré dobre poznala, až sa dostala do vzdialenejších zákutí, kde nelovila často. Zachytila škripot zatvárajúcich sa dverí, potom čiesi kroky a tlmený hluk. Srdce sa jej mierne rozbúšilo. Ktosi sa pohyboval po chodbách suterénu. *Jej suterénu.*

Podišla bližšie.

Nebol to sluha, ktorý každú noc vynášal smeti, ani

jeden z komorníkov, ktorí hosťom v nočných hodinách nosievali čosi na zahryznutie – zvuk ich krokov veľmi dobre poznala. Aj majordómov jedenástočný pomocník niekedy zastal na chodbe a zhltol zopár sušienok zo striebornej tácky, ktorú mu majordóm kázal odniesť. Vtedy stála potme za rohom, predstierala, že sú kamaráti, len tak sa chvíľu zhovárajú a užívajú si spoločnosť jeden druhého. Vzápätí si chlapec utrel práškový cukor z úst a utekal hore schodmi, aby dohnal stratený čas. Toto však nebol on.

Nech už tadiaľ kráčaľ ktokoľvek, zdalo sa, že má *drahé* topánky s ťažkou podrážkou. Ibaže správny džentlmen v tejto časti domu nemá čo robiť. Prečo sa túla tmavými chodbami uprostred noci?

Serafína bola čoraz zvedavejšia, a tak neznámeho prenasledovala, ale dávala si pozor, aby ju nezbadal. Zakaždým, keď sa k nemu priblížila natoľko, že ho takmer zahliadla, rozoznala len dlhý čierny tieň, ktorý niesol tlmene svietiaci lampáš. Bol tam aj ďalší tieň – mal so sebou ešte niekoho či niečo, no neodvážila sa prikradnúť tak blízko, aby zistila, kto alebo čo to je.

Suterén bol rozľahlý a nachádzalo sa tam veľa rôznych miestností, chodieb a úrovní, vstavaných do svahu pod domom. V niektorých priestoroch, ako napríklad v kuchyniach a v práčovni, boli hladké sadrové omietky a okná. Izby v tých častiach boli jednoducho zariadené, ale čisté, suché a prispôsobené na každodennú prácu služobníctva. No čím šiel človek ďalej, tým hlbšie do vlhkých a hlinených zákutí obrovských základov domu

siahala podzemná štruktúra. Spomedzi nahrubo otesaných kamenných kvádrov, ktoré tvorili steny a strop, tu stekala tmavá, stvrdnutá malta. Serafína sem chodievala zriedka, lebo tu bolo chladno, špinavo a vlhko.

Odrazu kroky zmenili smer. Mierili k nej. Predbehlo ich päť pištiacich potkanov, ktoré uháňali chodbou. Serafína ešte vydesenejšie hlodavce nevidela. Spomedzi škár v stenách povyliezali pavúky. Spod zeme sa zasa vyhrabali šváby a stonožky. To, čo sa jej odohrávalo pred očami, ju tak ohromilo, že sa so zatajeným dychom pritisla k múru a od strachu stuhla ako zajačik, ktorý sa chveje v tieni letiaceho jastraba.

Kým k nej muž kráčal, začula ďalší zvuk. Bol to splašený šuchot, akoby ho sprevádzala nejaká menšia osoba – možno dieťa v šľapkách –, ale čosi sa jej na tom nepozdávalo. Nohy dieťaťa sa odierali o kameň, sem-tam sa šmýkali... asi bolo chromé... nie... niekto ho *vliekol* preč.

„Nie, pane! Prosím! Nie!“ zavzlykalo dievča a hlas sa mu chvel od zúfalstva. „Tu dole by sme nemali byť.“ Podľa toho, ako rozprávalo, pochádzalo zo zámožnej rodiny a navštevovalo vyberanú školu.

„Nemaj strach. Ideme presne sem...“ prehovoril muž a zastal pred akýmisi dverami. Serafína bola hneď za rohom. Teraz už počula aj jeho dych, pohyb rúk a šušťanie šiat. Obliala ju horúčava. Chcela zmiznúť, utiecť, nohy však nemohla odtrhnúť od zeme.

„Nemáš sa čoho báť, dieťa,“ povedal neznámej. „Neublížim ti...“